

**CIHM
Microfiche
Series
(Monographs)**

**ICMH
Collection de
microfiches
(monographies)**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1997

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

University of Saskatchewan
Saskatoon

This title was microfilmed with the generous permission of the rights holder:

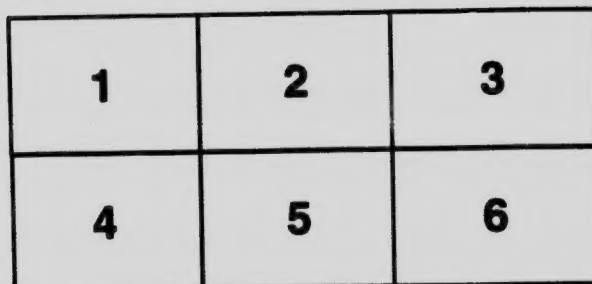
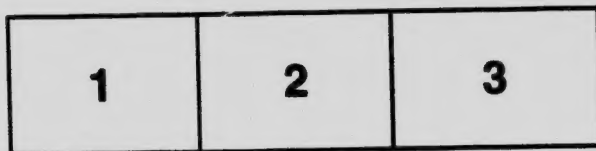
Joseph Megas

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol → (meaning "CONTINUED"), or the symbol ▼ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L' exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

University of Saskatchewan
Saskatoon

Ce titre a été microfilmé avec l'aimable autorisation du détenteur des droits:

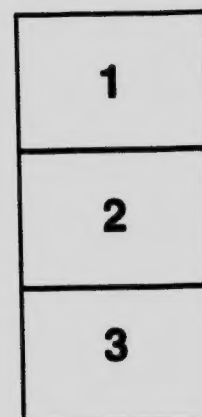
Joseph Megas

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

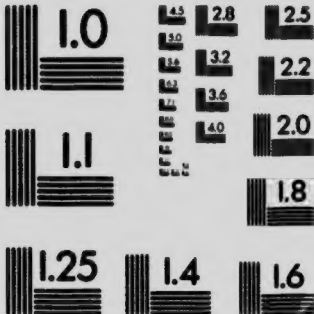
Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole → signifie "A SUIVRE", le symbole ▼ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

Гусю 10

ГЕРОЙСЬКА УКРАЇНА

218

ІЛЮСТРОВАНІ СПОМИНИ З УКРАЇНИ.

Copyright by F. Dojasek, 1920.

НАКЛАДОМ «УКРАЇНСЬКОЇ КНИГАРНІ»
330 Main St. Winnipeg, Canada.

З Друкарні «Канадського Фермера»
120 King St. Winnipeg, Canada.

ОСНИ МЕТАС

автор «Геройської України» і «Трагедії Галицької України» б.
депутат а Качані до Парижа, б. дипломатичний деле-
гат від укр. днп. місії з Парижа на Україну.

ГЕРОЙСЬКА УКРАЇНА.

ЦІЛЕЮ сеї ілюстрованої книжки п. з. "Геройська Україна" є: представити в образках українському загалови в Америці і Канаді українських героїв, українське військо, українських провідників, українських діячів з нашої геройської доби на Україні, себто за час памятих років від 1914 до 1920 р.

Сї памятні роки записані будуть великими, незатертими буквами в історії українського народу. Наші грядучі покоління будуть черпати з нашої сучасної геройської доби щораз то нові одушевлення і заохоту до дальшої борби за українську справу. За сї роки увесь український народ виявив, нечувані в історії других народів, а навіть у своїй власній історії, геройства будь-то на поли битви, будьто у формі загального стремління соборного українства до збудовання власної, української держави.

Тому то найвіжнійшою чертою "Геройської України" суть образки і фотографічні знімки українських військових частин, українських

січових стрільців, української армії за часів Центральної Ради, Гетьманщини, Директорії, Галицького українського правительства. Всі ті наші війська були наскрізь геройськими, вони жили, відчували до глибини душі і боролись за одну і ту саму святую ідею, одушевлялись одною і тою самою надією, а се: **Визволення України** з під чужої влади і виборення її державної самостійности.

Український нарід переживає великі в своїх розмірах події і глибокі в своїх основах переміни. Йде важка і нерівна боротьба за долю і волю Рідного Краю. Всі ріки нашої Батьківщини счервоніли кров'ю найкрасших борців. У високих карпатських горах і в кавказських яругах відбивається відгомін бою. Стогне поорана кулями українська земля і серед глухої, могильної мовчанки безпідзвучні зводи крик розпуки катованого люду.

Двадцять літ завчасно захопила нас в свій страшний вир велика світова заверуха. Наш національний організм не був еще так сильний, щоби оперти ся успішно у всіх ситуаціях нестримним ударам. Ані в Австрії, ані в Росії не мали ми найменшої спромоги насталити наші мязи, щоби в слушний час дати належний відпір насильникам, напасникам і грабіжникам. Заковані в міцні кайдани і звязані путами

вікової неволі, нищені економічно, обкутані безпросвітною темрявою, зликовані нашими гнобителями в ідеології раба — не могли ми бути на стільки духово здисципліновані, щоби за першим повівом волі почути себе вільними і свідомими. До того-ж еще через невідраді умови вікової неволі не могли в нас народити ся люди на розмір тих подій, що ми їх переживаємо. Наша доба на українській землі подібна до часів великої української революції Богдана Хмельницького та до часів руїни після сього геніяльного полководця. Ріжниця, без сумніву, значна і в умовах часу, і в структурі народу, і в розуміню всенародних кличів. Суть боротьби одна і та сама: змагане висвободити ся з під влади чужинців, збудувати на своїй землі власну державність, увільнити ся від визиску і плянтаторства відвічних ворогів.

Те, що геройська козащина переживала в XVII. ст. довгими десятиліттями, те саме тепер, в віці пари і електрики, переходимо ми в кількох роках.

На протязі століть наш нарід складав великі жертви на жертвеннику свободи. Мимо того не поталанило нам заяснити вольними в сім'ї народі. Однак ніяка жертва не може бути безуспішна, бо ніщо в світі не гине. Тому мусимо вірити, що теперішня боротьба не може

покінчити ся Полтавою. Сума наших вікових жертв мусить принести сподівану і довгождану волю. Зрештою, велика світова війна, розпочата сильними сього світа для їх власних цілей і інтересів, всунула зброю в руки рабів. І ті раби не випустять зброї так довго, аж увільнять ся від гнобителів. Український нарід перейшов дуже коштовну школу, дорого заплатив за науку, але є на стільки талановитий і понятливий, що зуміє ту науку пристосувати у всіх обставинах. Се одно, мимо важких розчаровань, мимо сліз і крови, — дає нам повне право радіти, що живемо власне в сій роковій хвилі, коли невідклично наступить висвободжене нашої нації.

Більша частина отсих фотографій і образків се найновіша оригінальна збірка, зібрана мною підчас мого, повного приємних і немилих пригод, побуту на Україні в 1919 і 1920 р., де я гостив і говорив майже з усіми тут представленими нашими діячами, вождями і офіцерами, дипломатами, учителями, письменниками, яким доля судила взяти живішу участь в сучасній нашій геройській добі. Тому то багато заміток і пояснень, поданих в сій книжці суть заразом споминами з мого недавнього побуту на Україні.

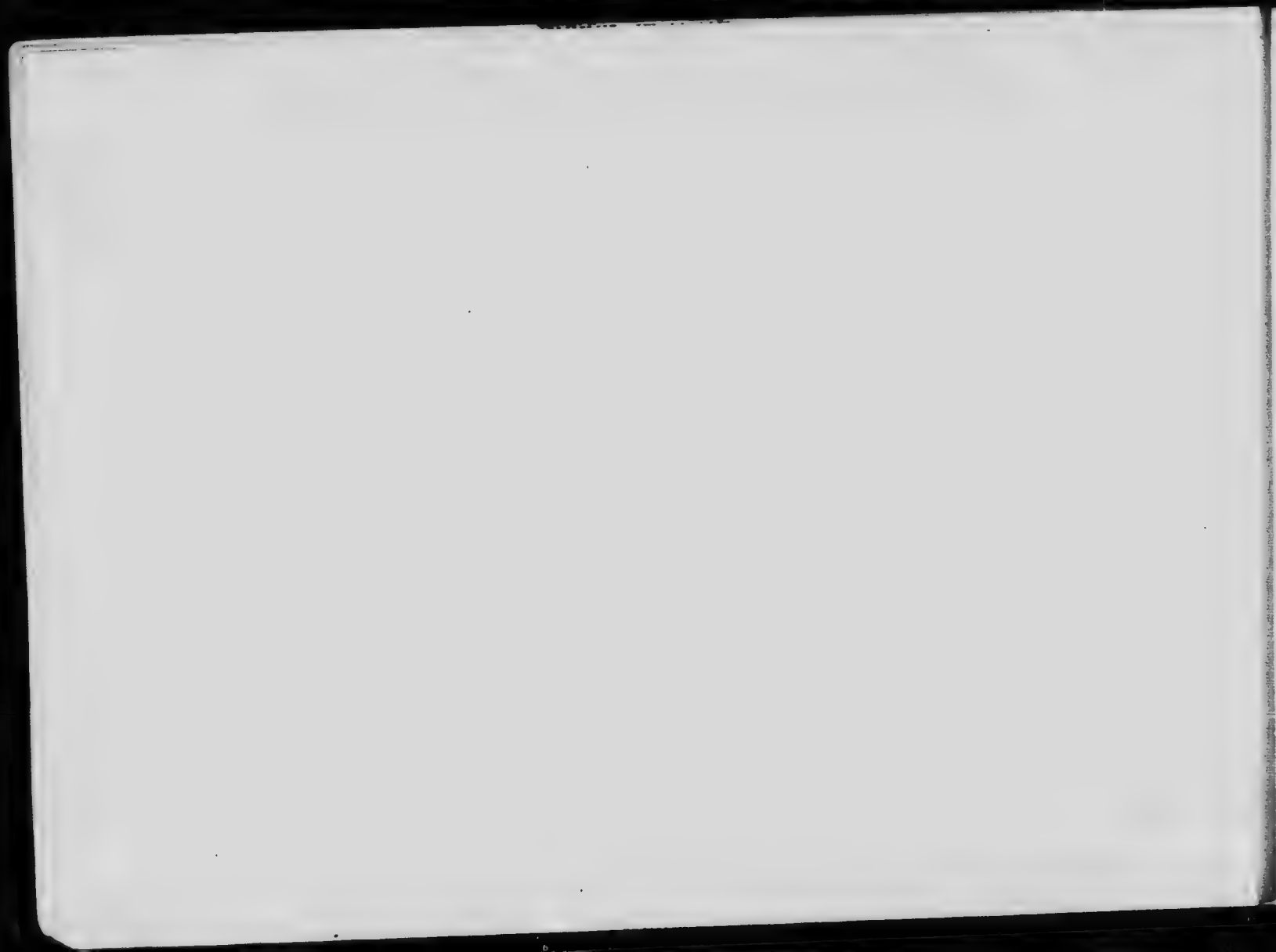
З цілої моєї поїздки по Україні я відніс одно загальне вражіне а іменно се:

Нині більше чим колинебудь в нашій історії, Україна витворюєсь в одну національну й політично-державну цілість; нині Українці, в числі сорок мільонів серіозно думають лише про одну велику соборну Україну, а політичний світ зачинає глядіти на нас як на однодушний, з'єдинений народ, який стремить до збудованя одної великої держави, котрої політичні границі зачинають ся і кінчуть ся там, де зачинає і кінчить ся українська мова, себто від Сяну по Кавказ, від Угорської України і Чорного моря по ріку Припеть.. Увесь український народ хоче, щоби політичні границі его держави були рівнобіжними з его етнографічними границями.

Отсей колективний постулат освячений кровію і свіжою традицією усього українського народа се, після моєї гадки, найбільший здобуток нашої геройської доби від 1914 до 1920 р.

ОСИП МЕГАС.

Вінніпег, 15-го серпня, 1920 р.

Українські визвольні змагання в часі світової війни 1914--1917 р.

Як лиш вибухла світова війна, наш український нарід в Галичині поспішив з одушевленням в ряди Українських Січових Стрільців, українських легіонів — в надії, що чейже вдасться йому визволити ся зпід ворожої кормиги та покласти основу вільної України, а вже що найменше дістати свою національну самоуправу в східній Галичині, свій український край в межах Австрії... Тому-то з вибухом світової війни, український нарід в Галичині, не зважаючи на ніякі супротивности ані жертви, відчув своєю душею, що тепер прийшов час: в огні добути собі красшу долю, а український жовнір в австрійській армії співав тужно пісню:

Ой, у лузі червона калина похилила ся,
Чогось наша славна Україна зажурила ся,
А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!

Машерують наші добровольці у кривавий тан,
Визволяти наших Українців з московських кайдан.
А ми наших братів-Українців визволимо,
А ми нашу Україну, гей! гей! розвеселимо!

Гей, у полі ярої пшенички золотистий лан,
Розпочали Стрільці Українські з Москалями тан!
А ми тую ярую пшеничку ізберемо,
А ми нашу славу Україну, гей! гей! розвеселимо!

Як повіе буйнесенький вітер з широких степів,
То прославить по всій Україні Січових Стрільців,
А ми тую стрілецьку славу збережемо,
А ми нашу славу Україну, гей! гей! розвеселимо!

Українські Січові Стрільці пішли в бурю світової війни, щоби
дати доказ, що український нарід стремить до самостійного розвою,
і бажав рішати сам про свою долю. Як блеск сонця проганяє ніч і вка-
зує гори долини і ріки, так блеск і слава імени Українських Січових
Стрільців освітить українські землі, їх долю і бувальщину. З темряви
забуття виринув український нарід, який колись посідав владу, але

стратив її через нещасливі події, але ніколи не переставав стреміти до нової самостійності.

Вже 2 августа 1914 р. українські галицькі політичні діячі як др. Кость Левицький, Михайло Павлик, Микола Танкевич, др. Степан Баран, Іван Боберський, Іван Кивелюк, др. Льонгін Цегельський, др. Володимир Бачинський, М. Балицький, др. М. Лагодинський, др. К. Троцьковський, Т. Мелень, др. В. Старосольський, В. Темницький, за-снували у Львові спільну міжпартійну "Головну Загальну Українську Раду", якої головою став др. К. Левицький. Програмою "Головної Української Ради" було; 1. керувати українською політикою; 2. рішати загальні національно - політичні справи, зв'язані з війною; 3. бути єдиним політичним представником галицьких Українців перед правительством і перед зовнішнім світом; 4. передати "Українській Боевій Управі" організацію Українських Січових Стрільців, українських легіонів і т. п. Пізніше приступили до Загальної Української Ради парламентарні і соймові українські послы усіх партій Галичини, Буковини а також приступили делегати від закордонних Українців як: В. Дорошенко, М. Меленевський, Андрій Жук і другі.

ПЕРША УКРАЇНСЬКА "БОЄВА УПРАВА" 1914.

(Пояснення до образки на правій сторінці. Сидять з ліва на право):—

Др. В. СТАРОСОЛЬСЬКИЙ,
пізнійше заступник міністра справ закордонних Української Народної
Республіки.

Др. ТЕОФІЛЬ КОРМОШ,
пізнійше український повновласник при польсько-українських перего-
ворах в Перемишлі за часів польсько-української війни 1918—1919 р.

Др. К. ТРИЛЬОВСЬКИЙ,
голова Боевої Управи, організатор українських Січових Стрільців.

Др. СТЕПАН ТОМАШІВСЬКИЙ,
бувний професор на львівському університеті, економічний знаток при
українській дипломатичній місії в Парижі 1919—1920 р.

Д. КАТАМАЙ,
писар Боевої Управи, пізнійше отаман українського полку на Україні.
СТОЯТЬ (з ліва на право): — Проф. І. БОБЕРСЬКИЙ, скарбник, писар
при Українських Січових Стрільцях. — В. ТЕМНИЦЬКИЙ, місто голова
У. Б. У., пізнійше міністер справ закордонних У. Н. Р. 1919 р. — Др. Л.
ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ, пізнійше делегат У. Н. Р. у Відні до Америки 1920 р.

УКРАЇНСЬКІ СІЧОВИКИ В АВСТРИЙСЬКІЙ АРМІЇ.

(Пояснення до образків на правій стороні.)

- 1). Стежа українських Січових Стрільців.
- 2). Стежа українських Січових Стрільців глядить за московською стежею, над Золотою Липою в лютім 1915 року.
- 3). Український легіон: — Сотник А. Мельник зі своїм офіцерським штабом.
- 4). Полковник Гр. Коссак зі своїм офіцерським штабом близько Вівся над Стрипою, 22 октября, 1915 року.
- 5). Большевицький аероплан здобутий ескортою голського отамана української армії Петлюри під Старо-Константиновом.

Використовуючи антиросійський настрій серед галицьких Українців, австрійське правительство творило особні військові частини, складаючи ся виключно із Січових Стрільців, в борбі проти Москалів в р.р. 1914—1918. Січові Стрільці, хотяй приневолені були тодішніми обставинами служити в австрійській армії так як Поляки, Чехи і другі не німецькі народи — все таки вірили, що удасть ся їм вибороти свободу для свого народа і : зільнити Українців з Великої України з під російського ярма та утворити особну українську державу в її етнографічних межах.

СІЧОВІ СТРІЛЬЦІ НА ПОЛИ БИТВИ.

(Пояснення до образків на правій стороні.)

- 1). Українські Січові Стрільці в серпни, 1915 р., над Золотою Липою. Провідник стежі посилає вістку про се, що стежа бачила.
- 2). Українські Січові Стрільці над рікою Стрипою в стрілецькім закові, в цвітні, 1916 року.
- 3). Українські вояки підчас облоги Львова з часів польсько-української війни за східну Галичину. Образок показує ріжнородність уніформів галицької української армії, в роках 1918 і 1919.
- 4). Почетна варта укр. Січових Стрільців "Запорозжів" коло вагону головного отамана С. Петлюри, на залізничній стації Уманя, (Україна).

І дійсно наші Січові Стрільці через увесь час війни були всегда вістучами красшої долі для укр., народа, держали всегда високо прапор української державности де лише приходило їм боротись з ворогами України. В організації українського війська за часів Центральної Ради, Гетьманщини, Директорії, головного отамана Петлюри, Січові Стрільці були першим завязком такої армії.

УКРАЇНСЬКІ ГЕРОІ.

(Послони до образів на прайї сторі.)

- 1). Сотник Йосиф Микитка командант легіону українських Січових Стрільців, а тепер командант Винниці (Україна).
- 2). Шіснайцять літний Козак Запорозької Січи, український герой Іван Вовк ранений 19 разів під Жмеринкою в ріжних боях української армії проти Денікінців літом 1919 року.
- 3). Перший ініціатор і організатор українського повстання в Східній Галичині проти польської влади в жовтні 1918 року — отаман Дмитро Вітовський, се найбільший український герой. Він малою горсткою українського війська в числі 1500, заняв в протягу одної ночі і падолиста, 1918 р., ціле місто Львів, звідки опісля зачав організувати українську армію в цілій Галичині, зібравши в протягу кількох тижнів 100,000 українських добровольців які через довгих вісім місяців по геройськи боронили Східну Галичину перед польською інвазією.
- 4). Сотник і член генерального штабу Укр. Нар. Республіки Р. Вакар, емісар укр. правительства до Відня і Берліна по військовим справам.
- 5). Сотник Клементій Гутковський з українського легіону в шанцах коло Вишкова в Карпатах.

218

ВИЗНАЧНІ УКРАЇНСЬКІ ПАРЛЯМЕНТАРИСТИ.

(Пояснення до образків на правій стороні.)

Др. КОСТЬ ЛЕВИЦЬКИЙ,

український посол з повіту Рогатин, голова "Укр. Нар. Ради", визначний
укр. галицький діяч і політик.

Др. ЄВГЕН ПЕТРУШЕВИЧ,

укр. посол з повіту Стрий, голова укр. галицького правительства а опі-
сля диктатор галицької армії, яка перейшла ріку Збруч в червні 1919 р.,
і злучилась з армією головного отамана Петлюри.

Др. ТЕОФІЛЬ ОКУНЕВСЬКИЙ,

укр. посол повіту Заліщики, укр. староста за часів укр. правительства
в Станіславові, а пізніше спеціальний висланник Укр. Нац. Ради, до
Парижа на мирову конференцію.

Др. КИРИЛО ТРИЛЮВСЬКИЙ,

бувний укр. посол з повіту Коломия, організатор Укр. Січових Стріль-
ців, член Австрійської Ліквідаційної Комісії у Відні (1920 р.), організа-
тор українських товариств на угорській Україні.

Др. К. Трильовський.

Др. Т. Окунєський.

Др. К. Левитський.

Др. Евг. Петрушевич.

УКРАЇНСЬКІ МАНІФЕСТАЦІЇ.

(Пояснення до образків на правій стороні.)

1). Сокіл III. у Львові з пластунами вітає свого члена митрополита гр. А. Шептицького по його повероті з російської неволі, 24 жовтня, 1917 р. Митрополит Шептицький перебув у вязниці в Курську Росія, 1915 і 1916 р.р.

2). Поверот митрополита графа Шептицького з російської неволі до Відня, 28 августа, 1917 р. В першій ряді стоять: б. місто президент б. австр. парламента Юліян Романчук, митрополит Шептицький і єпископ Перемишля др. Йосиф Коцоловський.

3). Український полк з'організований в Румунії в місяці августі 1919 р., і висланий заходами дипломатичної української місії в Букарешті на Україну до армії Петлюри. Організацією куріня заняли ся головно: — українська дипломатична місія в Букарешті, а дальше Мик. Саевич, командант куріня, Степан Глушко, адютант, Олекса Долинюк військовий аташе при місії і др. Денис Михальський. Оба послідні Українці, через їх великий патріотизм, велику енергію, організаційні здібности і знане румунської мови причинили ся богато до поширення української справи серед румунських військових кругів.

БЕРЕТЕЙСЬКИЙ МІР.

(Пояснення до образків на правій стороні.)

1), 2) і 3) образці представляють сьвято мира й української державности у Львові 3 марта, 1918 р. (по заключенню мира в Берестю Литовським, між центральними державами а Українською Народною Республікою, 9 лютого 1918 року).

Довершене мирової угоди між центральними державами, а Україною 9-го лютого, 1918 року, було першим формальним признанем української держави. Нечуваний захват охопив усіх і вплив ся в величезних і численних народних маніфестаціях скрізь по галицькій, буковинській та Великій Україні. Кульмінаційним пунктом, найвисшою точкою розвитку ідеї незалежної України, був берестейський мир, коли Україна пораз перший по довгих століттях неволі виступає як самостійний чинник на міжнародній арені. В нашій традиції і історії сей берестейський мир лишить ся яко величезний пам'ятник нашої новітньої державности, які би не були наші теперішні неудачі на поли державного будівництва. Мимо всіх ударів, мимо тимчасових невдач в польсько-українській війні за Східну Галичину — дух і енергія нашого народу не упали.

УКРАЇНСЬКІ ОФІЦИРИ.

(Поясненя до образків на правій сторінці.)

1). Офіцери українського легіону. Сотник: Іван Коссаk; полєвий священник: Андрій Пшепюрський; маляр Юліян Буцманюк; полковник Гринько Коссаk; поручники Болод. Свідерський, Василь Коссаk. Сотник Іван Коссаk став опісля отаманом при гал. укр. армії і членом боевого штабу диктатора Петрушевича, підчас его побуту в Камінци Подільськїм.

2). Офіцери українських Січових Стрільців з отаманом Д. Камаєм в середині. Знимка з 1916 року. Більша часть сих укр. Січовиків перейшла в червни 1919 року на Велику Україну, де відзначили ся в крованьх боях української армії проти добровольчої армії Денікіна.

3). Свято присяги уряду Української Народної Республики в Камінци Подільськїм, дня 6 жовтня 1919 р., при участі чужоземних військових представників, а іменно: — румунських, чеських, французьких, англійських та італійських.

ПОЛКОВНИК ДМИТРО ВІТОВСЬКИЙ.

(Доповнено до образка на правій стороні.)

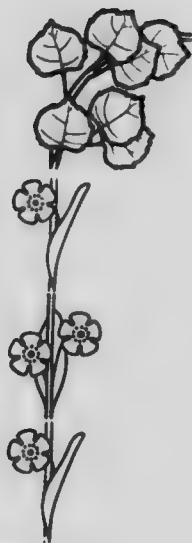
Полковник Дмитро Вітовський, був без сумніву героєм, людиною активною, глибоко ідейною, скорий до посвяти, до самовизначення. Уродився в Медусі, станіславського повіту, як син убогого селянина, скінчив гімназію в Станіславові, опісля був студентом прав у Львові, де брав живу участь у відомій демонстрації 1 липня 1910 р., коли то згинув Адам Коцко. З початком війни Вітовський був організатором укр. Січових Стрільців, за часів австрійсько-російської війни — відзначився здобуттям Галича від Москалів — де заткнув на ратуші синьо-жовтий прапор 1916 р. Опісля працював на Волині серед українських селян, а в році 1918 стає на чолі укр. повстанців у Львові і здобуває Львів від Поляків. При творенні першого державного секретаріату йому повірено секретарство військових справ де він виявив надзвичайний організаторський талант. Опісля Вітовський уступив з секретарства військових справ, а його місце зайняв штабовий полковник Курманович. Вітовського вислано до Парижа для заключення польсько-українського переговорів. Він згинув, їдучи літаком постріленим польською пограничною сторожою на шлескій границі, 4 серпня 1919 р.

ПРОФЕСОР МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ,

(Пояснені до образу на правій сторінці.)

Михайло Грушевський — се наш найбільше визначний історик, учений і політичний діяч. Здавна стояв він на чолі українського руху цілої соборної України і ціле своє жите посвятив писанню Історії України і українського народу. 20 літ був він професором української історії на львівськiм університеті. В 1906 р., Грушевський переносить ся зі Львова на Велику Україну а підчас російської революції 1917 р. стає на чолі Українського Правительства в Київі — Центральної Ради. В 1918 р., Грушевський кінчить продовжене своєї "Історії України" від 1914 р., і видає его в Київі. З початком 1919 р., проф. Грушевський лишає Київ, зайнятий більшовиками, іде до Чехії, а опісля до Швайцарії і до Парижа, де я сходив ся часто з ним літом 1919 р., і вислухував его одушевлені розмови про українську соціал-революційну партію, якої проф. Грушевський став великим речником послідними роками. Грушевський чоловік малого росту, живої вдачі, поважного симпатичного вигляду, говорить французькою і німецькою мовою а послідними місяцями, помимо его старого віку, (60 літ), взяв ся пильно до вивчення англійської мови. Проф. Грушевський живе тепер в Празі.

ГЕТЬМАН ПАВЛО СКОРОПАДСЬКИЙ.

(Помешене до образків на правій стороні ч. 1.)

Гетьманом "Всієї України" Павло Скоропадський став від 29 цвітня 1918 року до 14 грудня 1918 року, по упадку Центральної Ради. Скоропадський, се гетьманський нащадок (в простій лінії від Василя Скоропадського, брата українського гетьмана Івана), родився 1876 р., а був освічений в військовій школі в Петербурзі звідки вступив в службу російської армії. В його домі живі були українсько-козацькі традиції і сам Павло Скоропадський мріяв про збудоване української держави, коли то, по його виборі на гетьмана, він припоручив Миколі Устимовичеві, великому київському капіталістови, сформувати чисто український кабінет міністрів. Однак, не маючи змоги оперти ся на поміркованих українських елементах, гетьман рішив з'організувати правительство військової диктатури.

ГРАФ МИХАЙЛО ТИШКЕВИЧ.

(На право від гетьмана ч. 2.)

Нащадок старинного українського шляхотського роду, укр. археолог, публіцист, бувший посол в Н. Р. в Римі, а тепер голова укр. місії в Парижі.

29
ної
лі-
Іва-
гер-
ули
про
він
ови,
мо-
шив

хе-
ісії

ПОВСТАНЕ ПРОТИ ГЕТЬМАНА,

(Образок на правій стороні представляє триумфальний марш укр. війська до Києва, 14 груд. 1918).

було спричинене більше рабівничою господаркою німецького війська на Україні через 1918 рік, та боязливою податливістю правительства самого Скоропадського, який був лише орудієм в руках великих дідичів на Україні та німецьких генералів і німецького цісаря Вільгельма. Коли знова надходили що раз то важнійші події на Україні за час 1918 р., і велика війна двох світових блоків — антанти і почвірного союзу зближала ся до свого трагічного для сего союзу закінчення, гетьман Скоропадський не знав як поставити ся до Сходу Європи і до України побідна антанта, одначе бажав за всяку ціну вдержати ся при власті тому й хитав ся то в один то в другий бік. Ріжні революційні українські партії на Україні з президентом бувшого секретаріату Винниченком і С. Петлюрою на чолі підняли бунт проти гетьмана і его правительства. Український Національно-Державний Союз в Києві пчч поміч Січових Стрільців і великої маси українського селянства яке мало багато перехованої у себе зброї дали активну поміч у виконаню повстання проти гетьмана, який щойно проголосив злуку України з Росією (15 падолиста, 1918 р.). Бунт проти гетьманщини закінчив ся цілко-

витою перемогою республіканських військ начальника отамана С. Петлюри, а вже 14 грудня, 1918 р., його війська увійшли переможно до міста Києва.

Начальний отаман українсько-національних військ Семен Петлюра по перших перемогах над військами Скоропадського видав відозву до населення України, в якій повідомляло про утворення республіканського уряду. Всі вірні Україні полки перейшли під його владу. Під українсько-національні прапори з усіх сторін напливали селяни а навіть тисячі українських жінок, яким далося в знаки німецько-царське господарство на Україні за гетьмана Скоропадського. Занявши Київ, С. Петлюра закликав, щоб усі Німці забрали ся з України до 15 січня 1919 р. — І так народ переміг непереміжену царську бюрократію на Україні з кінцем 1918 р. По цих перших триумфах народної армії прийшла на Україні нова доба — себто доба будовання чисто Української Державности.

(Образок на правій стороні представ. триумфальний вхід кр. кавалерії до Києва, 14 груд. 1918).

ВОЛОДИМИР ВИННИЧЕНКО,

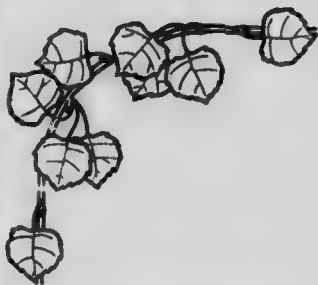
(Помінене до образу на правій сторіні.)

найбільший сучасний український писатель, секретар внутрішніх справ при Центр. Раді, опісля голова Директорії, відкрив Трудовий Конгрес в Києві 22—28 січня, 1919 р. Весною 1920 р., вертає на Україну, де веде переговори з рос., большевиками дотично скріплення укр. большевицького правительства на Україні. Винниченко, людина вельми талановита, здібний бесідник і великий знаток української справи на Україні.

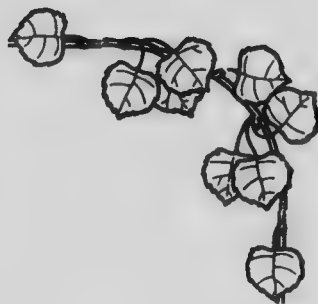
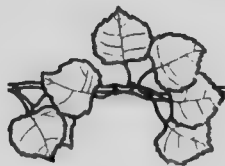
По упадку гетьманщини на Україні з днем 15 грудня, 1918 р., повстало нове правительство — Директорія, — перше повстаньче правительство, зложене з таких осіб: —

В. Винниченко, С. Петлюра, Проф. Швець, Андрієвський і Макаренко.

Директорія проголосила, що влада в українській Народній Республіці належати-ме працюючому народови — і утворила під проводом проф. Чеховського міністерство чисто соціалістичне, яке стреміло до націоналізації різних промислів України, зарядило земельну реформу чим викликало проти себе ворожнечу всієї буржуазії і ворожого чорносотенства великих земельних власників на Україні.

Герб України, прийнятий Укр. Центр.
Радом.

*Ми, Українська
Центральна Рада,
оповіщаємо:*

Наголовок Універсалу виданого Укр.
Центр. Радом.

ОТАМАН СЕМЕН ПЕТЛЮРА.

(Пояснено до образу на правій стороні.)

По уступленю Винниченка з українського державного секретаріату через натиск антанті і через его симпатії з російськими більшовиками — Директоріят вибрав секретаря воєнних справ Семена Петлюру, головою Директорії з початком 1919 року. С. Петлюра став дуже популярним сейчас по скінченню повстання проти гетьмана Скоропадського 14 грудня, 1918 р. Петлюра належить до середущого покоління українського громадянства. Він був довгий час українським журналістом працюючи при київській "Раді", "Українській Жизни", був організатором укр. соц. демокр. партії, а підчас російсько-австрійської війни служив яко офіцер в російській армії. З вибухом революції в марті, 1917 р. на Україні повстає "Центральна Рада", а опісля Секретаріят в котрім Петлюра стає секретарем військових справ. В першій війні укр. Центр. Ради з більшовиками, Петлюра обнимає провід над гайдамаками, опісля стає головою Союзу Земств, бере передову участь в громадянській діяльності, виступає яко завзятий оборонець української державности. Народ говорить про него як про невимірующего лицаря,

про непоборимого героя. Петлюра був завжди великим противником більшовизма. Він каже: — земля мусить належати народові, в формі приватної власности, велика посілість касуєть ся на користь безземельного селянства, права робітників мусять бути вповні забезпечені, Україна має бути суверенною, осібною від Росії державою, а меньшим народам в межах України як Жидам і Полякам гарантуєть ся спеціальні автономні привілеї.

Петлюра, чоловік літ 41, надзвичайно серйозний і повний надій щодо світлої будучности укр., народа, великий ворог москалів і російських більшовицьких імперіялістів, політичний симпатик Польщі, з якою заключив він союз ще в грудни 1919 р. проти російських більшовиків, зачав офензиву в цвітні, 1920 р., проти них, програв разом з Поляками в липни, 1920 р., опісля скрив ся серед українських повстанців, організуючи з ними нове повстанє проти більшовиків. Серед селян і повстанців на Україні Петлюра безперечно популярний, серед селян і інтелігенції галицької України стратив він свою колишню популярність через его злуку з Поляками, (зараз по переході галицького

(Образок на правій стороні представляє Петлюру при воєнній мапі).

ом
омі
ль-
ра-
ро-
ав-

дій
ів і
і, з
ше-
По-
оз-
ред
ред
опу-
ого

українського війська на сторону Денікіна ще в падолисті 1919 р.). Серед американських Українців Петлюра стратив надалу ще популярність, яка поступенно переходить на сторону Українців-більшовиків, особливо від часу перемоги більшовицької армії над польсько-українською армією Петлюри і Пилсудського в місяцях червня і липня 1920 р.

Для Петлюри, як чоловіка, як патріота, як українського громадянина, як неструдженого героя, я завжди мав велику пошану особливо від часу моєї стрічі з ним і гостювання у його військовій квартирі в осінні, 1919 р., в Кам'янці Подільській.

ПРИСЯГА ЦЕНТРАЛЬНИХ УСТАНОВ.

(Пояснене до зображення на правій стороні.)

Міністри та товариші їх присутні при присязі урядовців центральних установ Укр. Нар. Республіки. Голова Ради народних міністрів Укр. Нар. Республіки. І. Мазепа (один хрестик). Державний секретар Шрамченко, читає текст присязи урядовцям укр. держави.

2-
0-
B,
4-
0.
4-
0
9

4-
4-
2-

ПРИСЯГА УКРАЇНСЬКОГО ПРАВИТЕЛЬСТВА.

(Полічено до образу на правій стороні.)

Свято присяги в Камінці Подільськiм. Урочиста присяга верховного уряду Української Народної Республіки й Ради Міністрів та-війська на вірність народови і Українській Республіці. Головний отаман Петлюра (зазначений хрестиком); член Директорії Ф. Швець 2); член Директорії Н. Макаренко 3); начальник штабу головного отамана, генерал Юнаків 4); прем'єр міністер І. Мазепа 5). — В групі міністри Укр. Нар. Республіки, та представники різних українських політичних партій.

В місяці октобрі, 1919 р., головний отаман Петлюра зарядив, що-би усі центральні установи (організації) української держави зложили присягу лояльності і вірності Українській Народній Республіці. Отаман Петлюра стремів до збудовання української держави на принципі дисципліни і порядку не лише в українській армії, але також в українській цивільній і державній службі. Ся постанова головного отамана й Директорії була конечною зі згляду на тодішні відносини на Україні,

яга
рів
ний
2):
ма-
гри
них

до-
ли
та-
ипі
їн-
ана
їні,

де різні політичні і військові групи підпадали посторонним впливам чужинецької агітації особливо зі сторони Денікінців, большевиків, Поляків, Румунів і т. д.. Крім сего в галицькій українській армії під впливами диктатора Петрушевича і его військової управи, давались відчувати підшепти переходу галицького війська на сторону Денікіна, який обіцяв Петрушевичеві постарати ся о вивіз з Італії на Україну 50,000 укр. полонених і їх переправу через Одесу на Україну а опісля до Галичини, яку диктатор Петрушевич сподівав ся відбити збройною силою від Поляків.

УРОЧИСТА ПРИСЯГА ДИРЕКТОРИИ.

(Пояснено до образка на правій стороні.)

Місце присяги Верховного Уряду: Директорії і Кабінету. Петлюра позначений хрестиком.

Автор мав нагоду гостити у головного отамана укр. військ Семена Петлюри, після урочистої присяги в Кам'янці, 20 октября 1919 р. Головна квартира отамана була сильно обставлена військовою вартою. Отаман Петлюра працював у своїй військовій канцелярії сам. Принявши з подякою привіт від заокеанських Українців Петлюра просив по-

ицам
По-
пли-
дчу-
який
0,000
я до
о си-

ох.
Се-
9 р.
гою.
няв-
по-

старати ся для его армії як найбільше всяких медицин, біля мила, обуви, сукна і т. д., бо українська армія сильно гине від тифа, та простуди через брак ліків та убрання. Петлюра висказував тверду віру і надію в непоборимість українського народу, який у своїй орієнтації дозрів до сеї степени, що крім чисто української влади він иньшої не схоче. Головним клопотом Петлюри в той час був брак аmunіції, і велика пошесть тифу. Добровольців до української армії зголошувалось що дня тисячі — однак не було для них кінцевого оружа і аmunіції. Я відніс одно велике вражінє з моєї стрічі і розмови з Петлюрою. Се великий український патріот хотяй неfortunний політик.

ПРИСЯГА ЦИВІЛЬНОЇ І ВІЙСЬКОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ВЛАДИ.

(Поясненє до обрзка на правій стороні.)

День урочистої присяги на площі в Камянці Подільськїм, де відбувалась присяга Директорії, міністрів та війська, яке готуєсь до парадного маршу.

и,
е-
е-
еї
в-
ь
и-
о
а-

и-
и-

ПАРАДНИЙ МАРШ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА.

(Пояснене до образу на правій стороні.)

Після української присяги уряду Української Народньої Республіки, на вірність українській державі. — Військо готуєть ся до парадного маршу — улицями Камінця Подільського.

Камінець Подільський се одно з найкрасших українських міст. Підчас осідку правительства Укр. Нар. Республіки, Камінець Подільський мав понад 100,000 людности й українського війська понад 30,000. Тут містилась від червня 1919 р., до 17 новембра 1919 р., головна військова квартира галицької армії, столиця Директорії, головний уряд диктатора Петрушевича і всі головні департаменти укр. міністерств. В Камянці виходили в той час три денні українські часописи, кілька тижневників, були друкарні української держави, головний державний український банк, головна військова квартира головного отамана Петлюри, і різні дипломатичні посольства європейських держав.

б.
и.
т.
ь.
0.
и.
д
в.
ка
в-
на

УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКА НА ВЕЛИКІЙ УКРАЇНІ.

(Поясненя до образків на правій стороні.)

1). Момент присяги лояльности українського війська в Кам'янці Подільській в октобрі 1919 р. Головний отаман Петлюра присягає разом зі своїм військом на вірність Українській Республіці. На право від війська стоять міністри і представники різних державних українських інституцій.

2). і 3). Українське національне свято на румунському фронті улаштоване головною українською військовою радою і українським сотником, комісаром Спірідіоном М. Білецьким з часів дезорганізації російської армії 22 цвітня, 1917 року, коли то Українці-воєнки відділились від московських і творили власні відділи — в цілі борби за українську державу і піддавали себе авторитетови Укр. Центр. Ради в Києві.

н-
ае
оо
н-
ті
м
ні
и-
а-
ві.

ВІЙСЬКОВІ КАРТИНИ З УКРАЇНИ.

(Полеміка до образів на правій стороні.)

1). Желіничка стація в Проскуріві, де українські жовніри з армії Петлюри ладують армати для перевозу на східний фронт проти Денікіна, в серпні 1919 р.

2). Головний отаман Петлюра (зазначений хрестиком) робить інспекцію повстаньчого війська, на якого чолі стояв отаман Тютюнник. Образок знятий на стації Жмеринка, 11 серпня, 1919 року. Отаман Петлюра стояв все в тісних зносінах з українськими повстанцями. Головний провідник українських повстанців Ангел, оперуючий в київській і чернігівській губернії, перебував в падолисті 1919 р., разом з автором в Кам'янці Подільській обговорюючи з Петлюрою пляни спільної борби проти Денікіна.

3). Українські повстанці близько стації Домківка, зустрічають головного отамана Петлюру, 30 серпня, 1919 року.

4). Українські однорічні добровольці в українських легіонах, в липні 1916 року.

ВИЗНАЧНІ УКРАЇНСЬКІ ОФІЦИРИ.

(Полісненя до образків на правій стороні.)

1). Сотник українського Січового війська Т. Рожанківський, який відзначився в різних боях на галицькій Україні підчас російсько-австрійської війни.

2). Сидить: генерал Сергій Дельвіг генеральний військовий агент Української Народної Республіки і її представитель до закупна военних матеріялів в Букарешті — Румунія. Стоїть коло него сотник Станіслав Камінський, інспектор артилерії і штабовий старшина при дипломатичній укр. місії в Букарешті (знято 10 новембра, 1919 р.). Генерал Дельвіг служив перше в російській армії, а опісля перейшов до української армії. Говорить знаменито по українськи.

3). Франц Кікаль популярний командант українських військових легіонів в роках 1916, 1917 і 1918, оперуючих переважно на Буковині і у Східній Галичині та на Волиньщині.

УКРАЇНСЬКІ ВОЯКИ У ВІДНІ.

(Помешення до образків на правій сторінці.)

1). Булавна сотня українського війська у Відні 1 грудня, 1919 р., на чолі з командантом Бахмачем.

2). Булавна сотня військово санітарної стації у Відні, 1 жовтня, 1919 року.

Відень був від самого початку війни прибіжищем різних українських політиків, військових, та цивільних. Містилися тут зразу головна управа "Союза Визволення України", "Української Головної Ради", українські посольства, різні українські комісії санітарні, промислові, військові, і т. д.

Одною з найбільше діяльних була саме в р. 1919 і 1920 Військова Санітарна Комісія з генералом д-ром Окупенком на чолі. Задачею сеї комісії була опіка над українськими хорими вояками, вертаючими з полонів Українцями, моральна і матеріальна опіка взагалі над українськими жовнірами, які тут організувались і звідси відсилались на Україну, яко добре з'організовані і вишколені військові частини. Українські військові бараки у Відні під зарядом сеї Військової Санітарної Комісії, містили не раз по кілька тисяч війська.

ПРИЮТ ХОРИХ УКР. ЧЕРВ. ХРЕСТА.

(Пояснення до образків на правій стороні.)

Український Шпитальний відділ для вернувших з італійського полону Українців в Інсбруку (Тироль). Стоїть в уніформі лікар відділу др. Михайло Марітчак.

Український Червоний Хрест, з головним осідком в Кам'янці Подільській, заняв ся від самого початку свого істнованя 1917 р., опікою над українськими полоненими в Італії, Німеччині, Сербії, Польщі, Румунії. Він старав ся помагати полоненим морально й матеріально, вислав до повисших країв своїх представителів, які старали ся о різні полекші в харчах і трактованю для укр. полонених. З початком 1919 р., Укр. Черв. Хрест вислав свою місію до Польщі для розглянення санітарних і харчевих відносин серед 40,000 укр. полонених в польських таборах, а опісля оголосив в європейській пресі звіт про страшні умовини в польських в'язницях.

Крім сего Укр. Черв. Хрест удержував власним коштом приюту для хорих укр. жовнірів. Один з найбільших таких приютів був Приют

Хорих у Відні, де всегда знаходило приміщене кількасот наших хорих жовнірів. Опікою над хорими занимали ся щиро українські лікарі др. М. Марітчак і українська лікарка др. Михалина Марітчак.

ЗАРЯД ПРИЮТУ ХОРИХ.

(Помешене до образка на правій стороні.)

Хорі і служба Приюту Хорих укр. вояків при військово-санітарній станиці у Відні під опікою Укр. Чер. Хреста.

Автор сеї книжки відвідав при кінци лютого 1920 р., величезні за-будованя Української Військово-Санітарної комісії у Відні де бачив знаменито уладжені приюти для хорих українських жовнірів. Заряд приюту хорих дбав не лише про тілесне здоровля повірених ему хорих, але старав ся давати нашим воякам й душевий корм, уладжувати для них театральні представлення, відчити, концерти, роздаючи між хорих до читання українські книжки з власної бібліотеки Приюту. В заряді брали участь Українці з Галичини і з Наддніпрянщини.

ВІДЕНЬСЬКА ПЕРЕЙМАЮЧА СТАЦІЯ.

(Пояснене до образу на правій стороні.)

Українська Переймаюча Станція у Відні, для українських поворотців з італійського полону. (+) Старшина, хорунжий, Іван Рибчак. (++) Лікарка др. Михайлина Марітчак. Решта: — Персонал станції і українські поворотці.

Задачею української переймаючої станції у Відні через роки 1918, 1919 і 1920, була опіка над вертаючими з італійського фронту і з італійського полону Українцями. Сю роботу робить українська переймаюча станція ще й тепер. Через Відень майже що дня переїздить багато галицьких Українців з італійської неволі додів. Приїхавши до Відня, вони знайдуть приют, харч, біля, нічліг загальну опіку в українській переймаючій станції.

Опісля висилано наших вояків до українських військових частин, стаціонованих тимчасово в Чехо-Словакії в Дайчгабель, в Яблонне, де їх удержує чехо-словацьке правительство ще й тепер — загально понад 10,000 українських вояків, яко часть чеської армії.

Богато повертаючих з італійського полону їде прямо до східної Галичини, коли дістануть дозвіл від польського правительства.

УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ У ВІДНІ.

(Пояснене до зображення на правій сторінці.)

1). Військова українська станція українського Військово-Санітарного Відділу у Відні, з 12 грудня, 1919 року. Переходовий відділ укр. війська ладить ся до виїзду на Україну через Румунію.

2). Кухня Військово-Санітарної Станції у Відні. — Українські вояки при видачі обіду 24 грудня, 1919 року. Між українськими вояками видно багато Українців з колишньої російської і австрійської армії, яких тут груповано в особні частини для висилки до української армії.

Усі приюти і шпиталі Української Військово-Санітарної Комісії були удержувані коштом правительства Української Народної Республіки, яке призначувало щорічно більші суми до розпорядимості комісії. Адміністратором, головою цілої Комісії був генерал др. Оукенко, людина надзвичайно інтелігентна, чесна і роботяща.

УКРАЇНСЬКЕ ПОСОЛЬСТВО В РУМУНІІ.

(Поклене до образу на правій стороні.)

Сидять з ліва на право: — Юрко Соколовський, бувший міністер торгівлі; Кость Мацієвич, проф. університету і голова місії; Вячеслав Прокопович, бувший міністер залізниць при Центральній Раді.

Стоять з ліва на право: — Олександр Коваленко, відомий проводир революції на кораблі "Потомкин"; Карп. Чоботаренко, генеральний гонець з України в Румунії.

Душею і умом укр. місії в Букарешті (Румунія) був проф. Кость Мацієвич, який з'організував сю місію до такої досконалости, що вона була найлучшою нашою місією з усіх українських правительствених місій в Європі. Сам голова місії людина високо образована, заслужена в українській справі, широко ознайомена з потребами України — позаяк проф. Мацієвич, по своїй професії, се один з найбільших українських економістів. Через цілий час 1919 і 1920 року українська місія в Букарешті була самотнім лучником, самотнім посередництвом в зносинах різних укр. місій в Європі з українським правительством, яке було зразу в Києві, опісля в Винниці, Кам'янці Подільській і в Могилеві.

ВІДРОДЖЕНЕ ВОЛИНСЬКОЇ УКРАЇНИ.

(Повсюди до образків на прайій сторіні.)

1). Мономахівська укр. гімназія у Володимирі Волинськiм за часів австрійської окупації в 1916 р.

2). Загальний вигляд Володимира Волинського на Волині.

Велика світова війна 1914—1918 р.р., лишила свої незатерті сліди на волинській Україні ще з часів окупації Волиньщини австрійськими військами, які складали ся в переважній частині з українських галицьких полків. Українські Січові Стрільці попри їх військові операції, вели культурно-просвітню роботу на терені Волині та заснували там немало українських читалень, кружків, шкіл, та інших організацій які опісля запустили глибокий корінь на рідному українському ґрунті нашої Волині. Населення почало покидати колишні російські школи і гуртуватись до новоутворених українських. Підготовані школи займали ся в першій мірі Січові Стрільці а побіч них також інші військові, які займали скромні становища у військовій управі. Замітною річчю є також факт, що на Холмщині вже 17 жовтня 1915 року найвища команда австрійської армії видала розпорядок що на Холмщині має бути заве-

дена наука в укр. мові всюди де знайдеться 40 дітей укр. народности. Українська школа з'єднала собі в короткім часі велику прихильність на Волині. По містах фреквенція зростала так скоро, що не можна було настарчити українських учительських сил — а горнулися до укр. школи не тільки православні і римо-католики Українці, але також у великім числі Жиди.

Сліди сеї величезної роботи на Волині — наших героїв Січових Стрільців вже тепер видимі. Ростає там нове покоління свідомого українства — перенятого наскрізь українським національним духом та світлим традиціями української геройської доби.

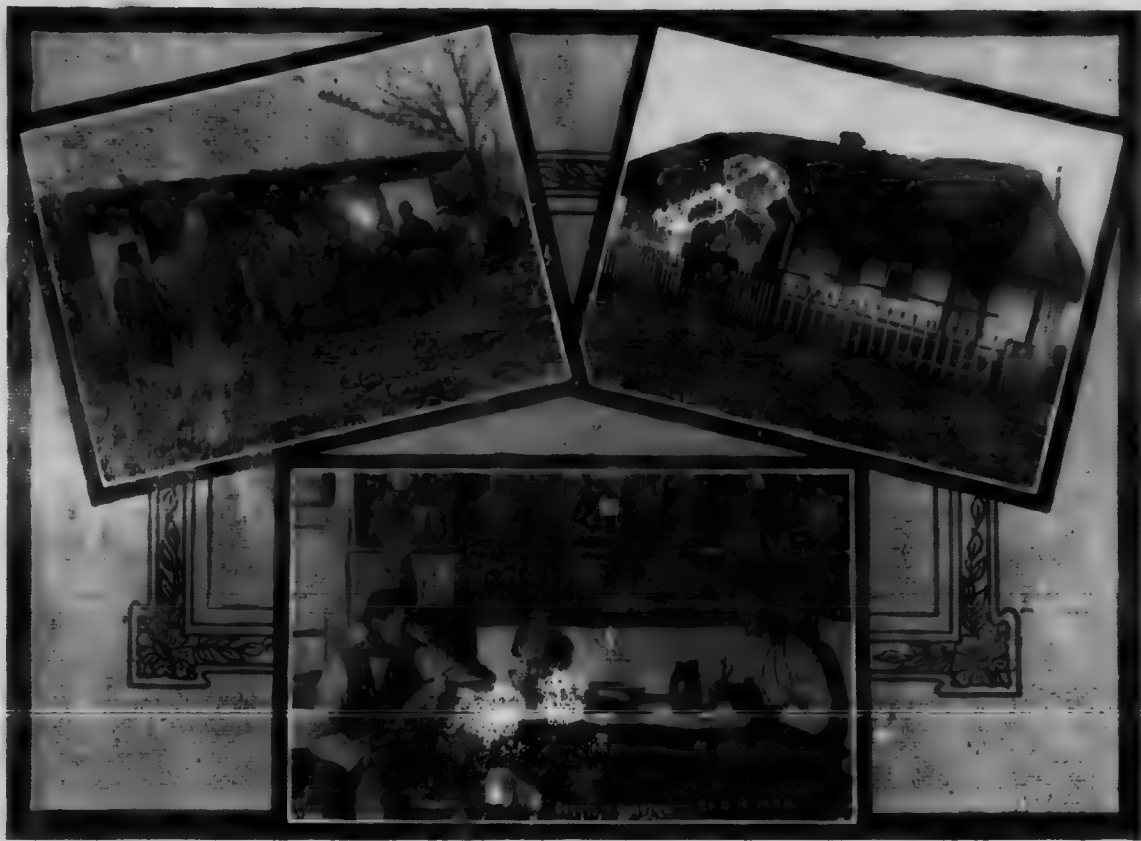
СІЧОВИКИ НА ВОЛИНІ.

(Повсюди до образків на правій сторінці.)

1). Українські Січові Стрільці (в селі Бартнів В. Волинський) при організації української читальні в падолисті 1916 р., за часів австрійської окупації.

2) Українська школа в селі Варява, Дубно. У фіртці стоять два укр. офіцери Січових Стрільців.

3). Внутрішній вигляд хати українського селянина в селі Будятичі — Волинь.

ПЕТРО ДІДУШОК, УКРАЇНСЬКИЙ ДІЯЧ.

(Поповнення до образків на правій стороні.)

Князь Трубецький, який працював для укр. справи в Швейцарії і член мирової української делегації до Парижа, Петро Дідушок, на право від князя, який був назначений Директорією секретарем місії в Парижі, а передше був секретарем Українського Національного Союзу в Києві і визначним українським журналістом за часів Гетьманщини.

Петро Дідушок брав всегда живу участь в українськiм політичнiм життi ще за часiв Центральної Ради в Києві, будьто як журналіст як визначний український соціал-демократ, як секретар Українського Національного Союзу за часiв Гетьманщини, як секретар парижської дипломатичної місії. За часiв гетьмана Скоропадського его засаджено в тюрму, коли гетьман відкрив конспірацію серед українських революціонерів в Києві проти его правительства ще літом 1918 р. В 1919 році Петро Дідушок, був фінансовим курієром, назначений українським правительством в Камінці Подільськiм, для доручування грошевих підмог ріжним українським місіям в Європі. Петро Дідушок, се рід-

Александровский, Александр Павлович
Иванов 21/5 1917 г. и Александровский

ний брат Василя Дідушка, знаного отамама куріня українських Січових Стрільців. Коли робота української дипломатичної місії в Парижі не увінчалась ніяким позитивним успіхом, Петро Дідушок іде з початком 1920 р., з членом укр. місії в Парижі др. Матюшенком до Берліна, де оба ведуть енергічну пропаганду серед німецьких соціал-демократів в українській справі.

З ВЕЛИКОЇ УКРАЇНИ І ВОЛИНЯ.

(Пояснення до образків на правій стороні.)

- 1). Українські типи з околиці Волиня. Хлопець при жорнах.
- 2). Українські козаки "синьої дивізії".

3). Панцирний потяг захоплений українськими військами від большевиків в боях коло Вінниці (Україна) в серпні 1918 року, в якій помагали укр. повстанці. Через увесь час 1919 і 1920 р., укр. республіканські війська діставали велику поміч від укр. повстанців, які ще й тепер становлять на Україні важний укр. воєнний елемент, з яким мусять числитися большевицькі правительства. Головним кличем укр. повстанців се: — "Независима Україна".

USA

102000583678

Загальний вигляд Камінця Подільського недавньої тимчасової
столиці Укр. Нар. Республіки.